

Introduction to תמורה

תמורה, following ערכין, focuses on the character – and consequences of – a somewhat arcane circumstance which, like ערכין, emanates from a person's voluntary expression (הפלאה). The תמורה forbids (see v. 1 below) taking an animal set aside as a קרבן and attempting to exchange it for another – this could only apply, clearly, to an animal "owned" by the person attempting to make the switch. This process, known as תמורה, has two Halakhic wrinkles; first of all, though prohibited, if someone violated the prohibition and declared a תמורה, it may be valid and both animals (see below, v. 1) would be קודש. Secondly, even though there is no action associated with תמורה – it is all done verbally – מכות are given to the violator. Note that our first משנה begins in the same style as חולין and ערכין, with a broad statement of those who have the "right" to make a תמורה

33.1.1

2a (משנה א) → 3a (דקדושת דמים לא)

1. לא יחליפנו ולא ימיר אתו טוב ברע או רע בטוב ואם המיר ימיר בהמה בבהמה והיה הוא ותמורתו יהיה קדש: ויקרא כו, י
2. ואם זבח שלמים קרבנו אם מן הבקר הוא מקריב אם זכר אם נקבה תמים יקריבנו לפני ה': ויקרא ג, א
3. ואם מן הצאן קרבנו לזבח שלמים לה' זכר או נקבה תמים יקריבנו: ויקרא ג, ו
4. ואם עז קרבנו והקריבו לפני ה': ויקרא ג, יב
5. דבר אל בני ישראל איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם למעל מעל בה' ואשמה הנפש ההוא: במדבר ה, ו
6. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש כי יפלא נדר בערקה נפש לה': ויקרא כז, ב
7. ... איש איש מבית ישראל ומן הגר בישראל אשר יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם אשר יקריבו לה' לעלה: ויקרא כב, יח
8. נפש כי תמעל מעל וחסאה בשגגה מקדשי ה' והביא את אשמו לה' איל תמים מן הצאן בערקה כסף שקלים בשקל הקדש לאשם: ויקרא ה, טו
9. ולא תשאו עליו חטא בהרימכם את חלבו ממנו ואת קדשי בני ישראל לא תחללו ולא תמותו: במדבר יח, לב
10. דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את שם קדשי אשר הם מקדשים לי אני ה': ויקרא כב, ב
11. ואכליו עונו ישא כי את קדש ה' חלל ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: ויקרא יט, ח
12. ואם האכל יאכל מבשר זבח שלמיו ביום השלישי לא ירצה המקריב אתו לא יחשב לו פגול יהיה והנפש האכלת ממנו עונה תשא: ויקרא ז, יח
13. כי את מעשר בני ישראל אשר ירימו לה' תרומה נתתי ללויים לנחלה על כן אמרתי להם בתוך בני ישראל לא ינחלו נחלה: במדבר יח, כד
14. כל האנזר יעשה ככה את אלה להקריב אשה ריח ניחח לה': במדבר טו, יג

I משנה א: Introduction

- a All people: may be ממיר, men or women
 - i Meaning (יהודה): all who are ממיר can successfully "attach" (מתפיס) the תמורה to the original קרבן
- b Not to say: that a person may do so (v. 1)
- c Rather: that if they do so, it is valid and they get מכות

II Analysis of "הכל" in opening line; extends to יורש (from his father's קרבן) contra יהודה

- i Per: סמיכה קרבנו excludes father's קרבן from v. 2 – ר' יהודה
 - 1 And: he infers the beginning of הקדש (תמורה) from the end of הקדש (סמיכה)
 - 2 סמיכה is excluded from 3 mentions of קרבנו (vv. 2-4) in 3 types of שלמים – each of which mentions סמיכה
 - (a) Excluding: קרבן גוי, קרבן חברי, קרבן אביו
- ii ד"מ infers from v. 1 (המר ימיר) that an heir can also generate תמורה; they infer סמיכה from תמורה
 - 1 And he: uses קרבנו (vv. 2-4) to exclude גוי קרבן, קרבן חברי and to include all partners in a קרבן
 - (a) ד"מ יהודה either maintains that בעלי חוברין don't do סמיכה or he infers גוי and חבר from one instance
 - 2 And: יהודה ר' reads v. 1 as extending תמורה-power to woman (even though entire פרשה is written זכר בל' זכר פרשה)
 - (a) ד"מ infers that from המר ימיר ואם (יהודה ר' doesn't consider ואם to be significant)
- iii Note: both ד"מ and ר' יהודה would have exempted woman from מכות without רבוי
 - 1 Challenge: v. 5 is understood to equate women to men for all עונשין
 - 2 Answer: that may only apply to עונש which applies equally to צבור; קרבן צבור cannot be used for תמורה – קמ"ל – תמורה

III תמורה successfully engineer קטן can a ברמי בר חמא?

- a Note: must be קטן at עונת נדרים (within year of גדלות), else, he can't even be מקדיש
- b Lemma1: v. 6 allows for הקדש by סמוך לאיש → should allow for תמורה
- c Lemma2: since he can't be punished, perhaps his תמורה doesn't take effect
 - i If: ממיר can be קטן – perhaps because he will eventually be a בר עונשין – but can a גוי be ממיר?
 - ii Lemma1: since he can be מקדיש (per v. 7) he can be ממיר
 - iii Lemma2: he will never become a בר עונשין → cannot be ממיר
 - iv Answer עכ"ם regarding status of (רבא):
 - 1 קדשים treats them as "special category" of ד'ש
 - (a) (מדאורייתא) מעילה no (מדרבנן) הנאה but מעילה no (מאורייתא)
 - (i) Source: חטא::חטא from תרומה (vv. 8-9) and תרומה is limited to בני"י (v. 9)
 - (b) פנט no חיוב מעילה
 - (i) Source: compared to נותר via עיון::עיון (vv. 11-12) (see below)
 - (c) נותר no liability for נותר
 - (i) Source: compared to טומאה via חילול::חילול (vv. 10-11) (see below)
 - (d) טומאת קדשים no חיוב טמא
 - (i) Source: v. 10 limits liability to קדשי בני ישראל
 - (e) תמורה cannot generate תמורה
 - (i) Source: v. 1 is at the end of a פרשה which begins with v. 6 – בני ישראל
 - (ii) Alternate source: מעשר בהמה, מעשר is couched in בהמה, which is compared to מעשר דגן (etc. מעשרותיכם)
 - 1. And: מעשר דגן is limited to בני"י, per v. 13
 - (f) קרבן נסכים they do not bring נסכים as an independent קרבן
 - (i) But: their קרבנות require נסכים
 - (ii) Source: v. 14 limits נסכים to ישראל (אזרח)
 - 1. But: ככה generates obligation to accompany even his קרבן
 - 2 קדשים ד' יוסי in all cases, treated like full קדשים,
 - (a) Reason: v. 7 (קדשי נכרים) references 'לה
 - 3 Note: lack of מעילה only applies to קדשי מזבח, not to קדשי בדק הבית (obtains מעילה)
 - (a) Reason: inference via חטא::חטא from תרומה –
 - (i) Just as: תרומה has קדושת הגוף
 - (ii) So too: this exemption only applies to קדושת הגוף, not קדושת דמים
 - 4 Point: explicit mention of no תמורה should answer the question
 - (a) Defense (רב"ח): that refers to a קרבן the גוי designated for himself;
 - (b) But if: the גוי designated it on behalf of a ישראל
 - (i) The question: who is the "owner" – the מקדיש (גוי) or the מתכפר (ישראל)?
 - (ii) Solution: from יוחנן ר' dictum about "ambiguous ownership"
 - 1. חומש added by מקדיש (if he redeems)
 - 2. תמורה effected by מתכפר (in our case – ישראל)
 - 3. תורם from his own grain for another – he has benefit of הנאה
 - (iii) Block (רב"ח): in that case, both מקדיש and מתכפר are ישראל; but here, גוי מקדיש
 - 1. Question: must it be under purview of ישראל from beginning to end or not – תיקו